

venients del que sembla i que una vegada avesat a ell no hi ha altra manera d'adormir-lo.

S'ha de pensar que, tenint l'infant llargues estones als braços, se l'acostuma a vetllar i se li dona ocasió de reclamar l'aliment abans de l'hora assenyalada, i a qualsevol hora. Llavors s'esdevé que es passa la majoria de les hores mamant al seu gust o bé en un plor continu quan se'l contraria i que a vegades la mare per no sentir-lo plorar amb tanta insistència, és quan acaba per abandonar tot mètode a seguir, i li dona el pit tot el temps que vol, únic mitjà per fer callar l'infant i quedar ella un xic tranquil·la, sense preveure les greus conseqüències que això pot portar, tant per l'organisme del petit com per evitar mals majors, ja que podria molt bé succeir, que la mare, vençuda pel cansament de moltes hores de vetlla, acabés per adormir-se exposant inconscientment la criatura al perill de morir asfixiada. Per tant, aquest mitjà tan corrent de tenir constantment l'infant als braços i adormir-lo als braços s'ha de considerar com un greu error i abandonar-lo definitivament.

Com ja hem deixat dit, l'infant ha de dormir durant el dia en qualsevol lloc convenient, sense necessitat d'enfosquir-li la cambra, ni interrompre el moviment habitual de la casa.

El llit que el nen ha de dormir durant la nit, no ha d'ésser de cap manera el mateix que hi dorm les hores del dia. Prop del llit de la mare —ja que ella també ha de cuidar la seva salut i la tranquil·litat de la seva son— es col·loca ben net, sec i ventilat el llit de l'infant, i així d'aquesta manera la mare pot observar-lo en qualsevol moment, sense necessitat de moure's ni desabrigar-se.

Durant el dia, el més convenient és que el nen romangui en un moisès, o cotxet, fàcilment transportable dins la casa, escollint les habitacions més assolellades, i fins a l'exterior mateix, en llocs que en temps bo i suau, pugui resguardar-se del vent i del sol, tenint en compte de preparar el llit de l'infant amb una mosquitera o petita vela, per a evitar-li les picades dels insectes i la pols que aixeca l'aire.

Es també necessari preocupar-se de canviar de tant en tant la posició del petit, ja que la seva immobilitat natural el manté en la mateixa posició que se'l col·loca; això durant el dia, perquè a la nit és millor no tocar-lo, deixant-lo tranquil tot el temps que ha de dormir entre les dues lactades.

La posició més convenient per a col·locar l'infant per una llarga dormida sense haver-lo de canviar de posició, és la lateral, ja que té l'avantatge d'evitar els accidents d'un vòmit o una regurgitació quan ha ingerit llet amb excés, perquè essent el crani encara de poca resistència, si romangués constantment amb l'occípit descansant en el coixí podria molt bé produir-li deformació en cert grau.

També representa un error l'excés d'abric. Moltes mares, amb flassades pesants i en gran quantitat, creuen resguardar l'infant, i no fan altra cosa que sofocar-lo. Se l'ha de cobrir el necessari, però amb flassades de llana lleugeres, i quan el nen treu a fora els bracets i les cames, la millor manera d'evitar-ho, és treient roba del llit, així quedarà més tranquil i tot tapat altra vegada per un igual. S'ha de tenir ben present que el coixí ha d'ésser de llana i mai de ploma, ja que és massa calenta i li congestiona el cervell.

¿Què s'ha de dir de la idea d'algunes mares que acostumen el petit amb el «chupete» per fer-lo dormir, i que si se'ls hi fa alguna observació solen respondre: «sense chupete no puc fer-lo adormir de cap manera»? ¿Qui li ha avesat sinó la mare a aquest vici que té tots els inconvenients i cap avantatge? L'infant no sabia res de «chupete», i possiblement al principi fins va resistir-se que li posessin a la boca quelcom tan estrany a la seva naturalesa, però la mare, mal aconsellada, l'habitua a aquest mal habit, com a tants altres que inconscientment li inculca, mals hàbits difícils de corregir i fins i tot impossible quan l'infant ja els ha adquirit.